

Charlotte Gravesens juleprædiken 2023 i Solrød Strandkirke kl. 14.00 og 15.30

Jeg har altid tænkt, at vi går i kirke juleaftensdag for at finde ro. Vi har allerede i december oplevet meget jul, og i aften er det juleaften og lige inden, går vi ind i kirken, og vi modtager: musik, stemning, sange vi kan synge, ord og bønner. Vi ønsker at være til stede i julens dybeste inderste-inde-kerne. Nu. Vi vil gerne mærke den fred, englen synger om i juleevangeliet. Og hvorfor er det så så svært? Jo, er det ikke fordi hverken verden, os selv eller vores jul er perfekt?

Der er hele tiden noget, der trækker os væk fra nuet. "The present" siger man på engelsk. "Nuet". Hvor tit tænker I på, at på engelsk bruger man ordet "present" i flere betydninger? Og det er ekstremt juleagtigt "the present", ja nuet. A present: gave, to be present: at være til stede. Så kan vi lave sådan nogle juleagtige sætninger med dyb mening:

- for at give en gave eller modtage en gave, skal du være til stede i nuet.

Present, present, present.

- vi er til stede nu for at modtage julen som en gave til os. (Pause)

Så nu skal vi bare trække vejret dybt, mærke, at vi bæres af bænken eller gulvet, lytte og se.

Det, at vi hele tiden trækkes væk fra julens nu, det kalder den gamle salmedigter Grundtvig, i en af sine julesalmer, for julesorgen.

Sådan er det måske at blive voksen, tænker jeg. Vi kan ikke se juleglæden for bare sorg, stress eller det vi ville ønske vi havde, men som vi ikke har. Julen handler ellers om, at Gud er med os. Han blev ikke i sit fredelige himmelsted, han så verdens ufred, og han sendte sin søn ind i menneskeverdenen med en fred, der overgår alt, hvad vi forstår. Og intet menneske har siden været helt alene hverken i livet eller i døden, for Gud er en af os nu.

Det er nu ikke underligt, at vi har svært ved bare at være. En norsk undersøgelse viste for et par år siden, at vi mennesker træffer 35.000 valg hver dag. De fleste tager vi mere eller mindre ubevidst. Men tænk alligevel! Hvilken udmattelse. Og hvis man så er ubeslutsom, overtænker alting og er usikker i sine valg!

Sådan var min farmor. Især til jul. I de sidste mange år af sit liv, skulle hun til jul kun købe én julegave. Bare én. Til min yngste kusine, der var en del yngre end os andre. Min farmor købte i Magasin den ene dag, og den

næste dag tog hun igen bussen til Magasin og byttede gaven. Jeg tror hun byttede julegaven tre gange hvert år. Til sidst sagde min faster: "Mor, send bare nogle penge, så køber jeg gaven." "Tak", sagde min farmor. "Så sender jeg dig bare noget gavepapir, for at gaven på den måde bliver lidt personlig." - Og så var hun på den igen.

Hvilket gavepapir skulle hun vælge? Én jul sendte hun tre forskellige ark gavepapir og nogle gavebånd til Thy og skrev i et kort til min faster: "Så kan du selv vælge papir og bånd, men jeg synes nu, at det gyldne gavebånd passer bedst med papiret med roserne på." Så svært kan det være at være til stede. Og det vigtigste var jo bare, at hun var der. Det tænker jeg især meget over i denne jul, som er den første uden min mor, der døde i juli måned. Det er også julesorgen. Og den ved jeg, at vi er mange, der føler.

Og lad mig så fortælle jer om en lille fyr, der var her i kirken med hele sin børnehave. Han var nemlig bare til stede. Det er cirka 14 dage siden, hvor en børnehave med omkring 100 børn var på besøg. De sad heroppe på gulvet foran alteret, og da besøget var slut, rejste alle børnene sig, for nu skulle de hjem igen, og der var både en lille engel til dem og pebernødder nede ved døren.

En lille dreng med helt hvidt pandehår og en lille bred krop blev siddende på gulvet og kiggede op på korset. Jeg satte mig ned hos ham. Uden at flytte blikket fra korset sagde han: "Der er krystaller oppe på krydset." Jeg blev helt paf. Den lille dreng vidste, at det var krystaller. Og han var helt fokuseret. "Vil du med op og røre ved dem?", spurgte jeg, og han nikkede, og vi gik hen og jeg løftede ham op og han rørte ved korsets krystaller. Og sagde så: "Jeg kan godt lide krystaller", og da jeg satte ham ned igen, var han tilbage i børnemylderet og fulgte sine venner på vej hen mod døren.

Det blev jul for mig, lige der. Korset blev til et kryds, hvilket også er en dyb teologisk pointe – korsets fortælling er jo, at der slås et kryds over det, vi skylder, og det vi skammer os over – Gud siger: "Lev videre som du er, du er tilgivet." Og så var drengen bare til stede. De andres larm og snak lagde han ikke mærke til. Han gav sig hen til øjeblikket, tog det ind som var.

Det er det, der er så svært. Og det er det NU, kirken gerne vil gi' os. Så vi kan søge det hellige, det dybe. Trække vejret dybt og hvile ud. Og så sender kristendommen os altid ud i verden igen. Vi skal ud og give noget videre.

Og så til sidst vil jeg tage jer med ind til København hos Royal Copenhagen på Amagertorv. Jeg gik op på 2. sal sidste fredag, hvor kendte danskere hvert år dækker juleborde. I år var det bl.a. kunstneren Lin Utzon og sangeren Alberte Winding.

Og så kom jeg til rockmusikeren Jesper Binzers julefest. I ved, han var blandt andet guitarist i DAD. Dér ville jeg faktisk gerne sidde juleaften. Det var sådan et slags kongeligt porcelæn møder Christiania. Porcelænet er blandet i et virvar. Runde og kantede borde giver plads til alle, og over bordet hænger der tibetanske bedeflag og kaster bønnerne til himmels. "For julen er blød", siger rockmusikeren i den tekst, der stod ved siden af hans bord. "Derfor skal vi blæse lidt på alt det materielle og give mere plads til følelserne. Vi skal med næstekærligheden turde favne hinandens mangfoldighed. Det handler ikke om det perfekt dækkede bord, men mere om frihed til at sige, hvad man vil hen over julebordet."

Jesper Binzer siger om sit bord: "Her er ingen gaver! Til gengæld inviterer en gammel grammofon og en stak LP'er gæsterne til at spille juleglæden frem." Han var den eneste, der havde fundet Jesus i kongeligt porcelæn og sat barnet på bordet, ja to af dem, for der skal jo noget til for at trænge igennem med den stille

juleglæde. En mand ved siden af mig så mig tage et billede af bordet. Han tænkte ikke så meget på Jesus, men skubbede grinende til mig og halvt hviskede om vaniljekransene: "Jeg har boet ved siden af Jesper på Christiania, og de vaniljekranser dér: det er hashkager". Og jeg tænkte: "Ja! og det er præcis til vores verden, som den nu en gang er, at Gud kom. Og hvis han var født på slottet blandt lykkelige rige lovoverholdende mennesker, så var det aldrig blevet jul for hele folket, hele verden, alle." Men det blev det. Gud er til stede, uanset hvordan vores bord ser ud. Det er nuets gave.

Amen